

Καστελλιώτικα Νέα

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΠΡΟΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ»

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΙΝΑ & ΔΑΦΝΟΜΗΛΗ 1Α • 106 80 ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛΕΦΩΝΟ: 210 4122344
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 55 (236) • ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' • ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2011 • ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΕΥΡΩ 0.20

Η ΚΑΤΑΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Πρέπει να το παραδεχτούμε πλέον, ότι είμαστε τελείως μα τελείως απροστάτευτοι στις βιβλικές καταστροφές που επιχειρούνται σε βάρος του περιβάλλοντος του Χωριού μας. Στο προηγούμενο άρθρο μας με τίτλο «Τα Κεφαλάρια», είχαμε απευθυνθεί και ζητήσαμε την παρέμβαση του Δημάρχου Δελφών, να μας προστατεύσει από την καταδρομή, η οποία γίνεται από μέρους της Εταιρείας των Βωξιτών στην ευρύτερη περιοχή του Χωριού μας. Αντί της οποιασδήποτε αναστολής η Εταιρεία προχώρησε στους στόχους της για την επιφανειακή (όχι την υπόγεια, όπως είναι το νόμιμο) εξόρυξη των βωξιτολίθων. Γιατί έτσι διευκολύνεται κερδίζοντας και αποφεύγει τις δαπανηρές υπόγειες εξορύξεις, όπως είναι υποχρεωμένη. Με πλήρη περιφρόνηση προς το περιβάλλον, (Συνέχεια στη σελίδα 5)

Πολιτιστικό Καλοκαίρι στα Καστέλλια (Αύγουστος - Επιστροφή στο χωριό)

Για μία ακόμη χρονιά οι δυο Σύλλογοι που εδρεύουν στο Χωριό «κέρδισαν» τις εντυπώσεις. Κατά τη διάρκεια των θερινών διακοπών διοργάνωσαν πλήθος εκδηλώσεων που ξεχειλίζουν από ποιότητα και Ελληνική παράδοση. Καθιστώντας όλους εμάς υπερήφανους για την καταγωγή μας από τον

«ευλογημένο τόπο». Και θεσμοθετώντας ως τον πληρέστερο σε καλλιτεχνικές εκδηλώσεις σε ολάκερη τη Ρούμελη τον

τάμι, δίπλα στο παλιό γεφύρι, αξιοποιώντας ένα θαυμάσιο για το σκοπό αυτό χώρο) έλαβαν χώρα στο προαύλιο του

Καστελλιώτικο Πολιτιστικό Αύγουστο.

Όλες οι εκδηλώσεις (πλην της βραδιάς νεολαίας η οποία πραγματοποιήθηκε στο πο-

σχολείου, στην καθιερωμένη πλέον εξέδρα. Κάτω από τα πεύκα, με φόντο τη φεγγαρόλουστη Γκίονα.

(Συνέχεια στη σελίδα 5)

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Από το Πρακτικό της αριθ. 4/16-06-2011 Συνεδρίασης Συμβουλίου Τοπικής Κοινότητας Καστελλίων

ΘΕΜΑ 1ον: «Επιφανειακές αποκαλύψεις μεταλλείων στην περιοχή της Τοπικής Κοινότητας Καστελλίων - θέσεις ΝΕΡΑ 5-6-7 (υπόλοιπο κοιτάσματος βωξίτη)»

ΠΑΡΟΝΤΕΣ

1. Δημήτριος Απ. Χουλιάρης (Πρόεδρος)
2. Παναγιώτης Νικ. Μακρής
3. Νικόλαος Λεων. Κοντολάτης

Στη συνεδρίαση αυτή παρέστη και ο Νικόλαος Παν. Τούμπας, υπάλληλος του Δήμου Δελφών, για την τήρηση των Πρακτικών.

Ο Πρόεδρος ύστερα από την διαπίστωση απαρτίας, κήρυξε την έναρξη της συνεδρίασης και εισογήθηκε ως κατωτέρω τα θέματα της ημερήσιας διάταξης:

ΘΕΜΑ: 1ον

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦΑΣΗΣ: 9/2011

Για το ανωτέρω θέμα της ημερήσιας διάταξης, ο Πρόεδρος είπε τα εξής:

Σχετικά με τις επιφανειακές εργασίες που ενεργεί η εταιρεία S & B ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑ ΟΡΥΚΤΑ Α.Ε. για αποκάλυψη και απόληψη βωξίτη στην περιοχή Καστελλίων - μεταλλευτικές θέσεις ΝΕΡΑ 5-6-7, και σε συνέχεια της ενημέρωσης που είχε γίνει στις 25/1/2011 στο Κοινοτικό Γραφείο Καστελλίων από εκπροσώπους της Εταιρείας, ως Τοπικό Συμβούλιο με την αριθμ. 1/2011 απόφαση μας γνωμο-

δοτήσαμε αρχικά στο από 11-02-2011 υποβληθέν αίτημα της πιο πάνω Εταιρείας, αναφορικά με την απόληψη επιφανειακού τμήματος (εμφάνισης) βωξίτη που βρίσκεται στην περιοχή Καστελλίων (Υπόλοιπο Νερά 5,6,7), επί εκτάσεως τριών (3) στρεμμάτων, με περιορισμένες στο ελάχιστο περιβαλλοντικές συνέπειες και με την παροχή κάποιων ανταποδοτικών οφελών για το χωριό μας (πρόσληψη προσωπικού -ντόπιων ανέργων-, εκτέλεση έργων στο χωριό και πλήρη περιβαλλοντική αποκατάσταση του τοπίου).

Η Εταιρεία μας είπε προφορικά ότι προτίθεται να αποκαταστήσει το πίσω μέρος του νταμαριού. Ξεκίνησε την αποκατάσταση με την προοπτική ότι δεν θα πειραχθεί η εμφάνιση προς το χωριό πλευρά και από εκεί θα έπαιρνε «τραβηκιά» τα μπάζα. Όμως πάρθηκαν μπάζα και πετρώματα εμφανή χωρίς να έχουμε εμείς δώσει καμία γνωμοδότηση.

Μετά από τα παραπάνω άποψή μου είναι ότι το χωριό δεν θα πρέπει να είναι εχθρικό απέναντι στην Εταιρεία αλλά και ότι δεν θα πρέπει να αδρανούμε για αυτά που κάνει η Εταιρεία. Για το λόγο αυτό προτείνω να ενημερωθεί η Εταιρεία και από εδώ και στο εξής να μην γίνονται επιφανειακές εργασίες για

εξορύξεις μεταλλεύματος, χωρίς να είναι τούτο γνωστό στην τοπική κοινωνία των Καστελλίων. Εξορύξεις που βλάπτουν το χωριό, θα πρέπει να είναι από προηγούμενως γνωστές. Η Εταιρεία να μας γνωστοποιήσει (Συνέχεια στη σελίδα 3)

Για να μην ξεχνούν οι Παλαιοί και να διδάσκονται ο Νέοι

Ηθικό χρέος, αλλά και αίσθημα ευθύνης και πατριωτισμού, μου επιβάλλουν να φέρω στη μνήμη των εκλεκτών αναγνωστών της εφημερίδας του χωριού μας «Καστελλιώτικα Νέα», πραγματικά γεγονότα που έζησε και με αξιοθαύμαστο (απλό, γλαφυρό και απολύτως κατανοητό) τρόπο, πε-

ριγράφει ο αείμνηστος, φίλος, γείτονας, συγγενής και βαθυστόχαστος λαϊκός εκφραστής του απλού λόγου, ταλαντούχος ΛΟΥΚΑΣ ΓΡΑΒΙΑΣ (Μπάμπια ΛΟΥΚΑΣ), όπως του άρεσε να τον αποκαλούν.

Τα θλιβερά αυτά γεγονότα που περιγράφει, έμμετρα, αλλά και πεζά, ο αείμνηστος

ΛΟΥΚΑΣ ΓΡΑΒΙΑΣ, ως αυτόπτης μάρτυρας, έλαβαν χώρα κατά την περίοδο της Γερμανοιταλικής κατοχής και συγκεκριμένα το Δεκέμβριο του έτους 1942.

Για το αποτρόπαιο αυτό γεγονός και για να τιμηθεί η μνήμη των κατακρεουργηθέντων αθών Ελλήνων από τους βάρβαρους κατακτητές στήθηκε, όπως γνωρίζετε, ανάλογο μνημείο πλησίον του τόπου του μαρτυρίου στο χωριό μας τα Καστέλλια Φωκίδας.

Για να τιμήσω κι εγώ, εγγράφως, έστω και με καθυστέρηση, τη μνήμη των σφαιρασθέντων, αλλά και των συγχωριανών μας (μεταξύ των οποίων και τον αείμνηστο πατέρα μου ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ ΠΑΠΑΔΑΚΗ),

(Συνέχεια στη σελίδα 3)

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΩΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΔΡΥΟΠΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΗ Κου ΝΤΕΝΙΣ ΡΟΥΣΣΕ

Υπό την αιγίδα του Δήμου Δελφών και με τη συμμετοχή των Συλλόγων του χωριού μας, στις 17 Σεπτεμβρίου 2011 στην αίθουσα «ΔΕΛΦΟΙ» του Πνευματικού Κέντρου Ρουμελιωτών, έλαβε χώρα η τιμητική εκδήλωση για το Γάλλο Καθηγητή κ. Ντενίς Ρούσσε, που οργανώθηκε από την «Εταιρεία Δωρικών και Δρυοπικών Μελετών». Μεγάλη υπήρξε η προσέλευση των συμπατριωτών μας, αλλά και εκλεκτών καλεσμένων από τον Πολιτικό, Διοικητικό, Επιστημονικό και το Στρατιωτικό κύκλο της Περιοχής μας.

Την παρουσίαση του προγράμματος έκανε η Γενική Γραμματέας της Ομοσπονδίας Συλλόγων Φωκίδος. Εισαγωγικό προλόγισμα απηύθυνε ο Πρόεδρος της Εταιρείας κ. Γεώργιος Πουρνάρας και επακο-

λούθησε χαιρετισμός και από τους επισήμους.

Την παρουσίαση του τιμωμένου καθηγητή, έκανε λεπτομερώς ο Αντιπρόεδρος της Εταιρείας (Συνέχεια στη σελίδα 8)

(Συνέχεια στη σελίδα 3)

Τα νέα του Δεύτερου Διαγωνισμού Διηγήματος

Οι φάκελοι με τα ψευδώνυμα άνοιξαν και ο Σύλλογος γνωρίζει τα πραγματικά στοιχεία των διακριθέντων, τα διηγήματα των οποίων θα εκδοθούν σε ανθολογία ή θα δημοσιευθούν στα «Κ.Ν.». Η τελετή απονομής βραβείων και επαίνων θα πραγματοποιηθεί στο Πνευματικό Κέντρο Ρουμελιωτών (Σίνα και Αραχόθης, Αθήνα) στις 19:30 την Παρασκευή 02-12-2011. Η πρόσκληση θα δημοσιευθεί εγκαίρως στην επίσημη ιστοσελίδα του Συλλόγου http://www.kastellia.gr/loc_ks/default.asp
Δεν πρέπει να λείψει κανείς. Μείνετε διαδικτυωμένοι...

Ανακοίνωση προς επιτυχόντες

Παρακαλούνται οι επιτυχόντες νέοι Καστελλιώτες στα Α.Ε.Ι. και Τ.Ε.Ι. να μας αποστείλουν το συντομότερο δυνατό και πάντως το αργότερο μέχρι τις 31/12/2011:

- α) μια καλή φωτογραφία τους
 - β) αντίγραφο μηχανογραφικού δελτίου επιτυχίας (ή βεβαίωση της Σχολής που φοιτούν) και
 - γ) κείμενο «δυο γραμμών» όπου να αναγράφεται η καστελλιώτικη καταγωγή τους
- ώστε να οργανωθεί εγκαίρως και απρόσκοπτα η εκδήλωση βράβευσης στις αρχές του 2012.

Θα μας διευκόλυνε αφάνταστα η ψηφιακή αποστολή των ανωτέρω στο επίσημο email του Συλλόγου:

prodsyllogos@kastellia.gr

Βαφτίσεις

Ένα ξεχωριστό γεγονός έλαβε χώρα στις 03-09-2011 στα Καστέλλια, στο εκκλησάκι του Αγίου Ιωάννη, καθώς πραγματοποιήθηκαν οι δύο βαφτίσεις των εγγονών της Καλλιόπης Κουράκη, κόρης του Ηλία (Λιάρου) Μοσχολιού. Ο Προκόπης Κουράκης (γιος της Πόπης Μοσχολιού) και η σύζυγός του Ιωάννα Αμαζοπούλου βάφτισαν το γιο τους και τον ονόμασαν Αντώνη Ιωάννη. Την ίδια ημέρα η Ισαβέλλα Κουράκη (κόρη της Πόπης Μοσχολιού) και ο σύζυγός της Μανώλης Αρχόντους βάφτισαν την κόρη τους και την ονόμασαν Ηλέκτρα. Ακολούθησε λαμπρή γιορτή - δεξίωση - πάρτι στην πλατεία της Ευαγγελίστριας. Ο χώρος είχε ανθοστολιστεί, εξωραϊστεί και διαμορφωθεί με γούστο, φινέτσα και μεράκι. Έτσι τα δυο ζευγάρια γιόρτασαν το διπλό ευτυχές γεγονός με την πρόποσα μεγαλοπρέπεια μαζί με πλήθος συγγενών και φίλων.

Η Μαρία και ο Ανδρέας Παπαμανώλης, γιος της Ευσταθίας Γραμματικού, το Σάββατο 11-06-2011, στον Άγιο Ιωάννη Αφρατίου Χαλκίδας, βάφτισαν την κόρη τους και την ονόμασαν Ιωάννα.

Ο Ιωάννης και η Χρύσα Προβιά, το Σάββατο 27-08-2011, στον Άγιο Αθανάσιο Χλωμού, βάφτισαν την κόρη τους και την ονόμασαν Παρασκευή.

Κοινωνικά

Ανάδοχος η Μαρία Αγαπητού. Ακολούθησε γλέντι στον κήπο του σπιτιού τους.

Ο Γεώργιος Γκαβόπουλος και η Ιωάννα Κουντούρη, κόρη της Ευαγγελίας Κυριαζή, στις 25-09-2011, στον Ι.Ν. Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης στις Κάτω Γούβες Ηρακλείου Κρήτης, βάφτισαν την κόρη τους και την ονόμασαν Χρυσίδα. Ανάδοχος η Χριστίνα Τσιβογιάννη.

Ο Κωνσταντίνος Χρυσοστομίδης και η Ειρήνη Τσιροπούλου, εγγονή του Δημητρίου Γ. Παπαϊωάννου, στις 04-06-2011, στον Άγιο Γεώργιο Καστελλίων, με γονείς και φίλους, βάφτισαν το γιο τους και τον ονόμασαν Γεώργιο.

Τα «Κ.Ν.» εύχονται να ζήσουν τα νεοφώτιστα.

Γάμοι

Η Ευγενία Ανυφαντή και ο Παναγιώτης Κοντολάτης (γιος του Αθανασίου και της Βασιλικής) τέλεσαν το γάμο τους στις 30-07-2011 στον Ι.Ν. Αγίου Σπυρίδωνα Πειραιά.

Η Γεωργία Μαργώνη και ο Σπύρος Θεοδώρου Λιάπης, δυο νέοι συγχωριανοί μας, ενώθηκαν με τα δεσμά του γάμου στις 02-10-2011 στην Ευαγγελίστρια του χωριού μας. Μετά το μυστήριο παρατέθηκε γαμήλιο παραδοσιακό δείπνο, σωστό Ρουμελιώτικο γλέντι με δεκάδες αρνιά στη σούβλα, στο κέντρο «Αρχοντικό» της Λαμίας.

Εκλεκτοί γάμοι

– Το Σάββατο στις 24 Σεπτεμβρίου 2011 ο κ. Γεώργιος Αθ. Γραμματικός, οικονομολόγος, νεώτερος γιός του Προέδρου του Συλλόγου μας Αθανασίου Ι. Γραμματικού, στον Ι. Ναό του Αγίου Αλεξάνδρου Παλ. Φαλήρου, ετέλεσε τους

γάμους του με την εκλεκτή της καρδιάς του δ. Πηνελόπη – Μυρτιδιώτισσα Κωνσταντίνου Παραδείση.

Τους δακτυλίους και τους γαμήλιους στεφάνους αντίλλαξαν ο κ. Ιωάννης Κωστάκης και η κα Καλομοίρα Πετροχειλό.

Πανέμορφη η νύφη με το μακρύ υπέροχο πέπλο της, με τη χάρη και το χαμόγελο της καταμάγεψε όλους τους παρευρισκομένους.

Η τελετή πλαισιώθηκε από μεγάλη συμμετοχή συγγενών και φίλων και από τις δύο πλευρές του ζεύγους, οι οποίοι στη δεξίωση που επακολούθησε στο παραλιακό πολυτελέστατο κέντρο «Ble Pavillion» στον Άλιμο, κυριολεκτικά ξεφάντωσαν μέχρι τις πρωινές ώρες.

Στο ταφιαχτό νέο ζευγάρι, ευχόμαστε με όλη μας την καρδιά να ζήσουν και να ευτυχίσουν.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΑΛΑΤΣΑΣ

Νέο Δ.Σ. Συλλόγου Γυναικών

Μετά από αρχαιρεσίες στις 25-09-2011 συγκροτήθηκε σε σώμα το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου γυναικών Καστελλίων το οποίο έχει ως εξής:

Προεδρείο

Πρόεδρος:

Αντιπρόεδρος:

Γενική γραμματέας:

Ταμίας:

Υπεύθυνες τομέων

Πολιτικού σχεδιασμού:

Οργανωτικού:

Τύπου:

Κοινωνικών θεμάτων:

Επιστημών τεχνών και πολιτισμού:

Για την Εξελεγκτική Επιτροπή εξελέγησαν οι: **Ευθυμία Σπυριδάκη, Ευαγγελία Χαμηλού, Δήμητρα Λιάπη.**

Αφροδίτη Μακρή

Λιάνα Βελέντζα

Βαρβάρα Κεφαλά

Ελένη Λευκαδίτη

Ρούλα Ζαγκανά

Χρυσούλα Χουλιάρια

Μαρία Κασσιού

Αθανασία Κουτσουβέλη

Δροσούλα Τσελέντη

Θεσσαλονίκης του πανεπιστημίου Μακεδονίας.

Η Ολυμπία Πιπέλια του Αριστείδη και της Ακριβής, εγγονή του Χαράλαμπου Πιπέλια, πέτυχε στο τμήμα Αγγλικής γλώσσας και Φιλολογίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Θάνατοι

Απεβίωσε στην Αθήνα και κηδεύτηκε στις 21-07-2011 στα Καστέλλια η Νίκη Λιάκου το γένος Γεωργίου Ελευθερίου.

Απεβίωσε στις 31-07-2011 και κηδεύτηκε στην Θεσσαλονίκη, όπου και μονίμως διέμενε, η Ανθούλα χήρα Αποστόλου Ι. Χουλιάρια ετών 93.

Απεβίωσε και κηδεύτηκε στο χωριό μας στις 31-07-2011 η Ευαγγελία Π. Παπανικολάου το γένος Β. Πέτρου.

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ ΠΡΩΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ «ΣΤΕΛΙΟΣ ΞΕΦΛΟΥΔΑΣ»
Κωνσταντίνα Τασσοπούλου 30
Κώστας Στοφόρος 80

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

Ο Ευάγγελος Π. Παπανικολάου προσέφερε για τους σκοπούς του Συλλόγου μας πενήντα Ευρώ (50,00) σε μνήμη ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΥ.

Αυτοί που μας έφεραν**ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΒΑΣ. ΠΕΤΡΟΥ**

Την 31η Ιουλίου 2011 έφυγε από τη ζωή η εκλεκτή δέσποινα η Ευαγγελία Παν. Παπανικολάου η «Πετροβαγγελί», όπως την

ξέραμε όλοι μας. Κοντά στους μουσικούς αδερφούς της, το Γιώργο και το Δήμο Πέτρου, δεν μπορούσε εκείνη να υστερήσει. Έμαθε τέλεια μαντολίνο και σ' εκείνες τις κατοικίες ανεπανόλητες συγκεντρώσεις μας στο χωριό συμμετέχουσα έξοχα στην μουσική ορχήστρα των αδερφιών της, πρωτοστατούσε για την επιτυχία σε κάθε μια από εκείνες τις συγκεντρώσεις μας. Άριστη οικοδέσποινα και αληθινή μητέρα τα έδωσε όλα για την ανάπτυξη και την αποκατάσταση

των παιδιών της.

Τα «Κ.Ν.» με αληθινή θλίψη συλλυπούνται ολόθερμα τα παιδιά της με την ευχή να είναι ελαφρύ το Καστελλιώτικο κόμμα που την σκεπάζει..

☆☆☆

ΝΙΚΗ Ν. ΛΙΑΚΟΥ ΤΟ ΓΕΝΟΣ Γ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ

Την 21 Ιουλίου 2011 κηδεύτηκε στο χωριό μας η Νίκη Ν. Λιάκου, μικρότερη θυγατέρα του Γ. Ελευθερίου, αδερφή του ζωγράφου κ. Πάνου Ελευθερίου. Η μεταστάσα είχε μεταφερθεί για θεραπεία στην Αθήνα, όπου και άφησε την τελευταία πνοή της και μεταφέρθηκε και κηδεύτηκε στο χωριό μας. Άξια γυναίκα και υποδειγματική σύζυγος, μητέρα και νοικοκυρά, παντρεύτηκε με τον Νίκο Λιάκο και απέκτησαν μια από τις εκλεκτές οικογένειες που ρίζωσαν και παρέμειναν πιστοί στο χωριό μας. Διακρινόταν για τη σεμνότητα και τη στοργή της, έτσι που ήταν στην εκτίμησή όλων μας. Δέχτηκε το δυνατό πλήγμα να χάσει τον άντρα της, που τελικά τον ακολούθησε. Τα «Κ.Ν.» εκφράζουν τα βαθιά συλλυπητήριά τους στη θυγατέρα της και στον αδελφό της.

Ας μείνει η μνήμη της αιωνία, και ελαφρύ το κόμμα που την σκεπάζει.

Ανακοίνωση

Η από τον Ιούλιο του 2011 **δραματική** αύξηση των ταχυδρομικών τελών που αφορούν στον περιοδικό τύπο Σωματείων και Συλλόγων δημιουργεί ανυπέροβλητα σχεδόν προβλήματα στην αποστολή των «Κ.Ν.» σε όλους τους Καστελλιώτες και τους φίλους των Καστελλίων.

Μοναδικός πόρος του Συλλόγου μας είναι οι δικές σας συνδρομές.

Λογαριασμός Ταμειευτηρίου Γενικής Τράπεζας Δικαιούχος: Προοδευτικός Σύλλογος Τα Καστέλλια Αριθμός: 001030142612

Η σταθερή ενίσχυση του Συλλόγου μας από **ΟΛΟΥΣ** **ΕΞΑΣ** αποτελεί και τη μόνη αναγκαία και ικανή συνθήκη για την επιβίωσή του. Και, κυρίως, για την απρόσκοπτη έκδοση και τη συνέχιση αποστολής της εφημερίδας.

Διαφορετικά...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΗΛΙΑ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ (1920-1944) ΕΤΩΝ 24

Αυτά θα διαβάσαμε στο μνημόνιο του Δημήτρη Σταθόπουλου, εάν είχε ταφεί στο κοιμητήριο της Παναγίας. Θάφτηκε όμως κοντά στον τόπο του μαρτυρίου του.

Ας είναι ευλογημένη η Φθιωτική γη που φιλοξένησε το φθαρτό σώμα του, γιατί το πνεύμα του λογίζεται αθάνατο, τόσο από εκείνους που πιστεύουν στην αθανασία της ψυχής όσο και γι' αυτούς που δεν πιστεύουν. Θα παραμείνει αθάνατο για όσο τουλάχιστον υπάρχουν άνθρωποι που θα τον μνημονεύουν, όπως εμείς καλή ώρα.

«Ανδρών επιφανών πάσα γη τάφος»

Ο Δημήτριος Σταθόπουλος ήταν ένας άνδρας επιφανής. Τα χρόνια του εικοσιτέσσερα, ασυμπλήρωτα. Λιγότερα από τα χρόνια του Θανάση Διάκου, λιγότερα από τα χρόνια του Ιησού Χριστού. Αυτός όμως ήταν τυχερός. Δεν δοκίμασε ούτε το σουβλί, ούτε το σταυρό. Μία σφαίρα μόνο στον κρόταφο έκοψε πολύ γρήγορα το νήμα της ζωής του. Δεν υπέφερε πολύ το παλικάρι, αν εξαιρέσεις τα βασανιστήρια που προηγήθηκαν.

Οι σφαίρες είναι, λένε, γλυκιές. Έτσι λένε. Δεν ξέρω, θα σας γελάσω....

Τέλος πάντων, ποιος ήταν αυτός ο Δημήτρης Σταθόπουλος και τι έκανε για το χωριό;

Ο Δημήτριος Σταθόπουλος γεννήθηκε στα Καστέλλια το 1920 και εκτελέστηκε στην Ξυριώτισσα Λαμίας 24 χρόνια μετά. Πατέρας του ο Ηλίας Σταθόπουλος, δάσκαλος. Δεν τον πρόλαβα, αλλά όσοι ευτύχισαν να τον έχουν δάσκαλο έχουν να μολογούν. Δίδασκε γράμματα ελληνικά, έφτιαχνε ανθρώπους. Ήταν παιδαγωγός. Οι διδασχές του πατέρα - δασκάλου βρήκαν γόνιμο έδαφος, εμπλουτισμένο με τη φυσική ευφυΐα, την καλοσύνη και την ανθρωπιά του γιου και έτσι προέκυψε ο Δημήτριος Σταθόπουλος.

Ο μικρός αδελφός, ο Ευριπίδης, που βρίσκεται ανάμεσα μας -ζωή να 'χει- μου εκμυστηρεύτηκε, ανάμεσα στα άλλα, και ένα περιστατικό που δείχνει ότι ο Δημήτρης από μικρός ακόμη δεν φαινόταν ότι θα γίνει ένας φιλήσυχος, ένας κανονικός άνθρωπος, σαν εσάς και σαν εμένα.

Κάποιοι, λοιπόν, στο χωριό αντιμετώπιζε σοβαρό πρόβλημα υγείας και η οικογένεια του δεν είχε τα χρήματα που χρειαζόνταν για να γιατρευτεί.

Ο έφηβος ακόμη Δημήτρης απαίτησε από τον πατέρα, ούτε λίγο ούτε πολύ, να ανοίξει τον μπεζαχτά που φυλάγονταν οι οικονομίες της εξαμελούς οικογένειας και να πληρώσει το ποσό, αλλιώς,

απειλησε, θα τον έσπαγε ο ίδιος και θα έπαιρνε όλα τα χρήματα.

Ο πατέρας αμφιταλαντεύτηκε, όπως ήταν φυσικό. Από την μία σαν υπεύθυνος οικογενειάρχης, δεν ήθελε να στερηθεί η οικογένεια και από την άλλη, ένωσε περήφανος που έβλεπε πως οι διδασχές του για αλληλεγγύη, ανθρωπιά και καλοσύνη έπιασαν τόπο. «Δάσκαλε που διδασκες και νόμο δεν εκράτει» ή θα προχωρούσε σε έργα; Ίδου η Ρόδος, ιδού και το πήδημα. Εκείνη την ώρα ο μαθητής έγινε δάσκαλος και ο δάσκαλος μαθητής. Τελικά, ο πατέρας του άνοιξε το συρτάρι, έδωσε τα χρήματα και ο άνθρωπος σώθηκε.

Ο Δημήτρης πρώτος στο δημοτικό, πρώτος στο γυμνάσιο, μεταξύ των πρώτων στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Είχε πολλούς φίλους συμφοιτητές. Αρκετοί ήταν εκείνοι που διέπρεψαν αργότερα στην πολιτική και στην επιστήμη. Θα σταθώ σε δύο από αυτούς. Δύο ιερά τέρατα, το ένα της πολιτικής και το άλλο της διανοήσης. Ο ένας ήταν ο Ανδρέας Παπανδρέου και ο άλλος ο Κορνήλιος Καστοριάδης. Στη χώρα που γεννήθηκε η φιλοσοφία, λίγοι Έλληνες γνωρίζουν ότι ο Κορνήλιος Καστοριάδης είναι ένας από τους μεγαλύτερους σύγχρονους φιλόσοφους και διανοητές.

Ο Ευριπίδης, λέει, ότι οι τρεις τους αμιλλούνταν ποιος θα πάρει την υποτροφία για σπουδές στο εξωτερικό. Δεν την πήρε κανείς. Την κέρδισε ο πόλεμος. Οι τρεις φίλοι σκόρπισαν σαν τα τέκνα του λαού. Ο ένας στην Αμερική, ο άλλος στην Γαλλία και ο Δημήτρης Σταθόπουλος στα Καστέλλια για να συναντήσει τη μοίρα του. Αναφέρθηκε στον Ανδρέα Παπανδρέου και στον Κορνήλιο Καστοριάδη για να σκεφτούμε τι θα μπορούσε να είναι ο Δημήτρης Σταθόπουλος, αν ζούσε.

Μιλούσε απταισίτως τη γαλλική και τη γερμανική. Τα γερμανικά αποδείχτηκαν ευχή, αλλά και κατάρα. Έσωσαν πολλούς Καστελλιώτες, αλλά οδήγησαν τον ίδιο στην εθελούσια θυσία. Αν δεν ήξερε γερμανικά τα πράγματα θα ακολουθούσαν, προφανώς, άλλη πορεία. Θα αναφερθώ αμέσως στο εξής περιστατικό.

Εκείνη την μαύρη εποχή, ένα γερμανικό στούκας από εκείνους τους δαίμονες των αιθέρων που σκορπούσαν

τον πανικό μόνο με το βόμβο τους, όταν εφορούσαν καθέτως, έπαθε βλάβη πάνω από τα Καστέλλια και ο πιλότος πραγματοποίησε αναγκαστική προσγείωση κάπου στα ισιώματα του Άη Θανάση.

Μια και δεν υπήρχαν τότε ακόμη Γερμανοί στο χωριό, ο πιλότος κατέβηκε στο σταθμό του Μπράλου για να ζητήσει βοήθεια. Όταν γύρισε με άλλους μαζί, βρήκαν το αεροπλάνο σχεδόν κατεστραμμένο.

Οι πιτσιρικάδες του χωριού το έκαναν, παίζοντας, φύλλο και φτερό. «Σαμποτάζ». Μπλόκο στο χωριό, κατά την προσφιλή τους μέθοδο, μαζί και οι «σαμποτέρ». Τους κύκλωσαν γυροβολιά με προτεταμένα τα αυτόματα. Τι θα τους έκαναν; Οι Καστελλιώτες ήξεραν τα αντίποινα: δέκα Έλληνες νεκροί για κάθε ένα Γερμανό. Τώρα το αεροπλάνο, πόσες ζωές κοστίζει; Κανείς δεν ήξερε. Ούτε οι Γερμανοί. Όταν αρχίζουν να κακαρίζουν τα αυτόματα, δεν προλαβαίνεις να μετράς πόσοι θερίζονται.

Και τότε, να 'τος ο από μηχανής θεός. Ο φύλακας άγγελος. Ο Δημήτρης Σταθόπουλος. Τους μίλησε με επιχειρήματα. Νομικός ήταν, δικηγόρος δεινός. Στο τέλος θίγει και το γερμανικό τους φιλότιμο.

Αν, λέει, το γερμανικό ΡΑΪΧ έχει ανάγκη από ένα αεροπλάνο για να διεξαχθεί ένα νικηφόρο πόλεμο, τότε αυτοί εδώ οι πεινασμένοι και κουρελήδες χωρικοί υπόσχονται να εκπληρώσουν το χρέος, όσο ταχύτερα μπορούσαν. Χτύπησε διάνα. Η γερμανική αλαζονεία δεν θα μπορούσε να δεχτεί κάτι τέτοιο. Δεύτερον, η ζημία έγινε, τους λέει. (Σημειώνω ότι η ζημία αποκαταστάθηκε αργότερα και το αεροπλάνο πέταξε. Ο θρίαμβος της γερμανικής τεχνολογίας!). Το έγκλημα συντελέστηκε, τους λέει, ποιοι όμως είναι οι εγκληματίες; Παιδιά! Γιατί τα λένε παιδιά; Γιατί παίζουν. Στην ελληνική γλώσσα που θαύμαζε ο Γκαίτε και ο Σίλλερ, ο Νίτσε και πολλοί άλλοι ποιητές και φιλόσοφοι, η λέξη παιδί βγαίνει από το ρήμα παίζω. Τα παιδιά χάλασαν το αεροπλάνο, παίζοντας. Δεν το έκαναν επίτηδες. Ούτε καν συγγνωστή αμέλεια υπήρξε, την οποία ίσως θα μπορούσε να καταλογίσετε στους γονείς τους για πλημμελή επιτήρηση. Πριν όμως το κάνετε αυτό, σκεφτείτε το εξής: Αυτή τη στιγμή, κάπου στη Γερμανία, από Μόναχο μέχρι Αμβούργο και Βερολίνο, σε κάποια πόλη ή χωριό, κάποια παιδιά ατα-

κτούν. Γιατί ατακτούν; Διότι οι γονείς τους ή τα μεγαλύτερα αδελφία τους δεν βρίσκονται κοντά τους. Άλλος βρίσκεται στη Ρωσία, άλλος στη Γαλλία, άλλος στη Νορβηγία, άλλος στην Αφρική, άλλος στην Ελλάδα. Πέστε μου, καταλήγει, δεν υπάρχουν και εδώ, μεταξύ σας, κάποιοι πατέρες, κάποια αδελφία των παιδιών αυτών; Γενναίοι Γερμανοί στρατιώτες, ποιος φταίει που τα παιδιά μας και τα παιδιά σας ατακτούν; (Αν εννοούσε τον Χίτλερ, ο υπταίνιγμος ήταν βαρύς, αλλά οι Γερμανοί άλλα σκέφτονταν).

Αποτέλεσμα: τα θηρία ημέρεψαν. Ίσως από τα μάτια κάποιων να έσταξε και κανένα δάκρυ που όμως έκρυψαν επιμελώς. Τα Ες-Ες δεν κλαίνε ποτέ. Ωστόσο, το αίσθημα για αντίποινα έπρεπε να ικανοποιηθεί. Πώς; Γύμνωσαν τα παιδιά και τα έβαλαν να κολυπήσουν στο αυλάκι. Τα παιδιά τουρτούριζαν από το κρύο και αυτοί γελούσαν. Οι Καστελλιώτες ούτε γελάσαν με το κρύο αστείο, ούτε έκλαψαν, ενώ θα μπορούσε να είχαν κλάψει πικρά, όσοι επιζούσαν.

Μια άλλη σωτήρια (και η τελευταία) παρέμβαση του Δημήτρη Σταθόπουλου ήταν η εξής:

Προς το τέλος της κατοχής τα Ες-Ες πλάκωσαν στο χωριό για να 'ναι προφανώς πιο κοντά κατά τις επιχειρήσεις τους στα βουνά. Οχύρωσαν το σχολείο, όπου εγκαταστάθηκαν, έφεραν και έστησαν μπροστά στην εκκλησία ένα θεόρατο κανόνι, που όταν βροντούσε τρανατζόταν η γη. Το καμπαναριό είχε ραγίσει από τις δονήσεις, θυμάμαι τη χαρά μου, πέντε - έξι χρονών μπόμπιρας, όταν άκουσε το κανόνι να βροντάει, ανίκανος να εξηγήσω το φόβο των μεγάλων.

Ήταν προς το τέλος Ιουνίου 1944. Η πλάστιγγα φαινόταν να γέρνει προς την πλευρά των συμμάχων. Ο πόλεμος πλησίαζε προς το τέλος του. Ο Δημήτρης Σταθόπουλος, δικτυωμένος από την αρχή στην Εθνική Αντίσταση, όπως και αναφερθώ πιο κάτω, είχε μηνύσει στους δικούς μας, όπως ομολογεί ο Ευριπίδης Σταθόπουλος, να μην κάνουν το λάθος και επιτεθούν στους Γερμανούς, τώρα που τα μαζεύουν και πάνε στα τσακίδια. Εκείνοι έκαναν ακριβώς το αντίθετο. Επιτέθηκαν νύχτα. Θα ήταν, θυμάμαι, μια από εκείνες τις νύχτες που κατεβαίναμε η οικογένεια στο κατώ, γιατί επάνω ήταν επικίνδυνα, όταν γίνονταν μάχη Ελλήνων εναντίον Γερμανών και αργότερα Ελλήνων εναντίον Ελλήνων. Θα ήταν τότε, που ζήτησα επίμονα να με ανεβάσουν ψηλά σε ένα φεγγίτη για να βλέπω τα τροχιοδεικτικά βλήματα από εδώ και από εκεί να διασταυρώνονται στο νυχτερινό ουρανό. Φοβερό θέαμα!

Οι αντάρτες μπήκαν στο σπίτι του Δημήτριου Σκωλική, δασκάλου, στο χωριό, όπου κοιμόταν ο επικεφαλής λοχαγός, έσφαξαν τον ιπποκόμο του, ενώ ο ίδιος γλίτωσε την

τελευταία στιγμή, πηδώντας από το παράθυρο.

Πριν ξημερώσει ο Θεός τη μέρα, καμιά εικοσαριά νέοι άνδρες, ύστερα από ξεδιάλεγμα, γέμισαν την αποθήκη Παπαευθυμίου, σαν πρόβατα επί σφαγή. Κατέφτασε και ο ανώτερος από το Δαδί, ένας συνταγματάρχης, γιατί το πρόβλημα ήταν σοβαρό. Ο λοχαγός του ανέφερε ότι η κατάσταση ήταν υπό έλεγχο. Ήδη είχε συλλάβει αιχμαλώτους αντάρτες, τους οποίους έμελε να τιμωρήσει παραδειγματικά. Τέτοια είπε. Δεν λογάριασε όμως το Σταθόπουλο που κατέφθασε λαχανιασμένος και του ανέτρεψε όλο το σκηνικό.

Ο Δημήτρης, μόλις έμαθε, έτρεξε.

- Γιε μου, πού πας;
- Μάνα, θα πάω. Έχω χρέος.

Είχε, λέει, χρέος! Σιγά, ρε Δημητράκη, αγόρι μου, πώς κάνεις έτσι; Εμείς, δηλαδή, τι έχουμε, πλεονασμα; Χρέος να δουν τα μάτια σου!

Τέλος πάντων, χρέος το ένα, χρέος και το άλλο. Ποια η διαφορά; Τεράστια. Το ένα, αν δεν εκπληρωθεί, θα κινδυνεύουν ζωές. Το άλλο, αν δεν εκπληρωθεί, το πολύ - πολύ να πτωχεύσουμε. Ε και λοιπόν; Πρώτη φορά πτωχεύουμε;

«Η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει», εκτός και αν την πεθάνουν Έλληνες. Το προνόμιο να πεθαίνουμε την Ελλάδα ανήκει στους Έλληνες! Δεν το εκχωρούμε σε κανέναν εχθρό.

Τέλος πάντων, ο Σταθόπουλος έφτασε πάνω στην ώρα στον τόπο του δράματος και έπιασε αμέσως δουλειά.

Αντάρτες; Ποιοι αντάρτες κύριε συνταγματάρχη; Πάμε μέσα να εξακριβώσετε εσείς ο ίδιος με τα ίδια σας τα μάτια. Αντάρτης είναι ο Μιχαήλ Μοσχολιός, πρόεδρος της Κοινότητας; Αντάρτης είναι ο Δημήτρης Σκωλικής, δημοδιδάσκαλος, που λέει στα παιδάκια να λεβντόπαιδα είναι αυτοί των Ες-Ες; Αντάρτης ο τρίτος, αντάρτης ο τέταρτος; Και πάει λέγοντας. Όλοι τους με νόμιμες ταυτότητες.

Ο συνταγματάρχης βέβαια, δεν είχε καμιά όρεξη να δει αντάρτες πρώι πρωί και να του χαλάσει η διάθεση, γι' αυτό έστειλε ένα λοχία να εξακριβώσει τι συμβαίνει. Μαζί και ο Σταθόπουλος. Ο λοχίας, αφού εξέτασε προσεκτικά έναν έναν κρατούμενο, γύρισε και επιβεβαίωσε τους ισχυρισμούς του Σταθόπουλου. Ο λοχαγός κιτρίνισε. Το γυάλινο μάτι του κόντεψε να πεταχτεί από τις κόγχες. Ο συνταγματάρχης του έριξε μια ματιά, σαν να του έλεγε «θα λογαριαστούμε αργότερα». Έδωσε ύστερα εντολή να απολυθούν οι δήθεν αντάρτες και αναχώρησε. Και τότε έμεινε η γάτα με το ποντίκι. Ο λοχαγός είχε εκτεθεί στον ανώτερο του για ψευδή αναφορά, αλλά και για το γεγονός, ότι δεν θα είχε χαθεί ο στρατιώτης, αν αυτός διανυκτέρευε μαζί με τους στρατιώτες του και δεν ήθελε πολυτέλειες.

Αυτά έφταναν για να πάρει την εκδίκηση του και δεν χρειαζόνταν η προδοσία. Προδοσία; Ποια προδοσία; Δύο καλοθελητές πατριώτες (λένε οι «κακές» οι γλώσσες) κάρφωσαν τον Σταθόπουλο στο λοχαγό των Ες-Ες. Όλη την «κομμουνιστική» (Συνέχεια στη σελίδα 5)

ΚΤΗΜΑ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Οινοποιείο Αρχαίας Μαντινείας

15° Χιλιόμετρο Επαρχιακής οδού Τρίπολης - Αρτεμισίου
221 00 Αρχαία Μαντινεία, Νομός Αρκαδίας

Οινοποιείο Αρχαίας Νεμέας

Εθνική οδός Κορίνθου-Τρίπολης, Κόμβος Αρχαίας Νεμέας
205 00 Αρχαία Νεμέα, Νομός Κορινθίας

e-mail: info@domainspiropoulos.com - T: 27960 61400

Πολιτιστικό Καλοκαίρι στα Καστέλλια

(Συνέχεια από τη σελίδα 1)

Την αρχή έκανε ο Σύλλογος Γυναικών με τρικούβερτο γλέντι στις 13/08/2011. Κυριάρχησε η γευστική πανδαισία των παραδοσιακών χειροποίητων προϊόντων τους. Συγχρόνως, μια θαυμάσια έκθεση ασπρόμαυρης φωτογραφίας φιλοξενήθηκε στις αίθουσες του σχολείου. Με ανέκδοτο υλικό αρχείου, αναφορικά με το χωριό στις αρχές 20^{ου} αιώνα.

Τη σκυτάλη παρέλαβε ο Πολιτιστικός Σύλλογος. Στις 17/08/2011 παράσταση καρναγκιόζη. Για μικρά και... μεγαλύτερα παιδιά. Είσοδος ελεύθερη. Στις 18/08/2011 θεατρική σκηνή - κωμωδία. Είσοδος ελεύθερη. Προηγήθηκε εμπειριστάωμένη ομιλία με συγκλονιστικές ιστορικές μαρτυρίες. Ο εκλεκτός συγχωριανός μας Ιωάννης Α. Μακρής παρουσίασε τη ζωή και το μαρτυρικό τέλος του επιστήμονα, λογίου και ήρωα **Δημητρίου Ηλία Σταθοπούλου** (1920-1944). Στη μνήμη του οποίου ήταν αφιερωμένες οι εφετινές πολιτιστικές εκδηλώσεις. Βραχύς μα τόσο πλέριος ο βίος του αιμνήστου. Η πνευματική του ποιότητα, το ψυχικό του μεγαλείο και το ένδοξο του τέλος τον απαθανάτισαν. Και κατέστησαν αυτοδικαίως αυτόν, τον ΑΝΘΡΩΠΟ-τον ΕΛΛΗΝΑ-τον ΑΝΔΡΑ, ως την πληρέστερη και ηρωικότερη Καστελλιώτικη φυσιογνωμία της ιστορίας. Φрукτωρία. Παράδειγμα για όλους μας λαμπρό. Καιροί που είναι...

Στις 19/08/2011 η καθιερωμένη πλέον βραδιά νεολαίας Πάρτι στο ποτάμι και αποχαλίνωση μέχρι το πρωί. Από νέους -στην ψυχή- και... νεώτερους. Κι όποιος αντέξει. Ακολουθώς το κλαρίνο είχε την τιμητική του. Στο καθιερωμένο

παραδοσιακό πανηγύρι. Στις 21/08/2011 δημοτικό γλέντι. Είσοδος πέντε (!) ευρώ. Κλαρίνο ο Παναγιώτης Κοτρώτσος. Τραγούδι ο Σταύρος Τσαλάγκας και το «μεγάλο όνομα» η αιθαλής Φιλία Πυργάκη. Η οποία κατέπληξε τους πάντες. Με τη ζωντανία, το σφρίγος, την εκφραστική δεινότητα μα κυρίως με την αντοχή της στη φθορά και στο χρόνο. Σταθερή και διαχρονική αξία της εθνικής μας μουσικής. Για πολύ πάνω από μισό αιώνα. Έτσι, για να θυμούνται οι παλιότεροι και να μαθαίνουν οι νεώτεροι. Στις 22/08/2011 φεστιβάλ παραδοσιακών χορευτικών συγκροτημάτων. Με πλήθος εξαιρετικών συμμετοχών. Και με ζωντανή ορχήστρα. Είσοδος ελεύθερη. Στις 23/08/2011 έπεσαν οι τόνοι, όχι όμως και η ποιότητα. Και πάλι είσοδος ελεύθερη. Με τους εξαιρετικούς «Εν πλω» να προσφέρουν ένα μουσικοχορευτικό ταξίδι στο σύγχρονο έντεχνο ελληνικό τραγούδι και να κλείνουν τις εκδηλώσεις με ηδυμιγή διάθεση.

Αφήνω τελευταία την κορυφαία στιγμή του καλοκαιριού, τη μεγάλη συναυλία των Ορφέα Περιδη και Γεράσιμου Ανδρέατος στις 20/08/2011. Μια καταπληκτική συναυλία τεσσάρων και πλέον ωρών, όπου για να αναφερθούν τα θαυμαστά που συνέβησαν το άρθρο θα έπρεπε να είναι μεγαλύτερο από την εφημερίδα, πράγμα αντίθετο με ότι συνηθίζεται. Τι να πρωτοθαυμάσει κανείς στον Ορφέα Περιδη; Την ευαισθησία των συνθέσεών του; Τα υπέροχα τραγούδια του; Τους ονειρεμένους στίχους; Την δεξιοτεχνία του ως κιθαρίστα; Την κατάρτισή του ως μουσικό; Τη σκηνική παρουσία αυτού και των δύο εξαιρετικών συνερ-

γατών του; Την ατμόσφαιρα - μουσταγωγία που δημιουργήσαν τρεις μόνο μουσικοί; Ή την ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ φωνή του, στην τόσο ζεστή και ανθρώπινη εξωτερική του μέσα του αλήθειας; «Που τραγουδάει μια ζωή να πει τ' ανεπίτιστα, για μια ψυχή που τυραννιέται για το τίποτα»; Τι να πρωτοθαυμάσει κανείς στο Γεράσιμο Ανδρέατο; Τον επαγγελματισμό του; Την επιλογή ύμνων συνεργατών; Τη σεμνότητά της ψυχής του ή την ανιδιότητα του χαρακτήρα του; Όταν τραγούδησε, στην παράσταση του Περιδη, «για που το βαλες καρδιά μου» με τον Ορφέα να παίξει σουραύλι; Όταν τραγούδησε «παραγγελιά» για τα χορευτικά τμήματα του Πολιτιστικού και αυτά «έδωσαν ρέστα»; Ή όταν, ίσως στην κορυφαία στιγμή του καλοκαιριού, δεκάδες παιδάκια «σκοτώνονταν» πάνω στη σκηνή για το μικρόφωνο του Γεράσιμου τραγουδώντας μαζί του «τα καβουράκια»; Ο Γεράσιμος Ανδρέατος είναι ένας από τους σπουδαιότερους, συνεπέστερους και πλέον ταλαντούχους ερμηνευτές της Ελλάδος. Μεγάλη η επιτυχία του Πολιτιστικού Συλλόγου να τον φέρει ξανά (και ξανά και ξανά και ξανά...) στα Καστέλλια. Χάσαμε πλέον το λογαριασμό. Περισσότερες φορές ακόμη και από τον... «επίτιμο δημότη» Σωκράτη Μάλαμα! Ορφέα, Γεράσιμε σας ευχαριστούμε. Με δεκαπεντασύλλαβους:

«Θαρρούν ψηλά στους ουρανούς πως άγγελοι πετούνε,
μα ακούσαμε τους ζωντανούς στη γη να τραγουδούνε».

Αύγουστος. Φορέας της μαγείας του εκπληκτικού κομματιού του αιμνήστου Νίκου Παπάζογλου. Επιστροφή στο χωριό. Στο είμαι και όχι στο έχω. Στη φύση την ηλιογέννητη. Μικρότερα τα σπίτια, μεγαλύτερες οι οικογένειες. Μακρύτερα οι γείτονες, κοντύτερα οι καρδιές. Χωρίς κλειδιά στις πόρτες κι αμπάρες στις ψυχές. Με οσμές και λάμψεις. Με αρώματα και χρώματα. Απόδραση απ' τον κυβερνοχώρο, επιστροφή στο χώρο. Επικοινωνία με τα μάτια και όχι με οπτικές ίνες. Προσωπική και όχι στο facebook. Με ανθρώπους και όχι με bytes. Και, το κυριότερο, με παιδιά. Το χωριό ζωντανεύει τον Αύγουστο. Ανθίζει. Άνοιξη θαρρείς. Δεσπόζουν οι νεανικές φωνές. Ο Στάθης, η Ίριδα, ο Ίωνας, η Καρολίνα, ο Τάσος... Διακοπές, ξενοιασιά, μπάσκετ, ποδηλάτο, ποδοσφαιρικά ματς, ανελέητοι... εμφύλιοι μεταξύ «Καστελλιωτών - Αθηναίων». Σημερινές εικόνες αλλοτινών καιρών. Τα παιδιά μας δείχνουν το δρόμο. Κι από κοντά παλιμπαιδίζουμε και τα... ωριμότερα παιδιά. Άλλοι καλλιεργούν τους κήπους, άλλοι κουρεύουν το γκαζόν, άλλοι παίζουν πρέφα στους καφεένδες, άλλοι ζωγραφίζουν, άλλοι τρέχουν, άλλοι ποδηλατούν, παρέες ολόκληρες απολαμβάνουν πελώριες βόλτες. Όλοι όμως ευλογούμε το ριζικό που μας παρέχει χωριό για να επιστρέψουμε. Έστω για το καλοκαίρι, έστω μόνο για τον Αύγουστο. Και να απολαμβάνουμε ότι πιο καθαίο και αληθινό. Την Αυγουστιάτικη λιακάδα. Και ότι πιο ανιμηματικό και παραμυθένιο. Το Αυγουστιάτικο φεγγάρι. Που «παραλίγο να 'ταν μέρα»...

ΠΠ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΗΛΙΑ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ (1920-1944) ΕΤΩΝ 24

(Συνέχεια από τη σελίδα 4)

δράση του με το νι και με το σίγμα. Συγχωρούνται. Τα κίνητρα τους δεν ήταν ταπεινά. Ήταν πατριωτικά, ιδεολογικά. Ίσως να πίστευαν, επιπλέον, ότι στρέφοντας τη μανία των Γερμανών εναντίον του Σταθοπούλου θα γλίτωναν οι άλλοι. Δεν υπολόγισαν την ικανότητα του Σταθοπούλου να φέρει τούμπα τους Γερμανούς. Τους μετέφεραν λοιπόν μαζί με το δάσκαλο Δ. Σκωλική στη Λαμία, για ανακρίσεις, απ' όπου ο ένας δεν ξαναγύρισε. Ήταν ο Δημήτρης Σταθοπούλος.

Παραλείπω άλλες μαρτυρίες για τη δράση του, για να σταθώ σε μια που μας πληροφορεί για τις τελευταίες ώρες του.

Ο Αναστάσιος Κασσιός, Μπραλιώτης προφανώς, σε επιστολή του προς τα ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ γράφει μεταξύ άλλων:

«Την εποχή εκείνη ήμουν 18 ετών και τα στρατεύματα κατοχής με συνέλαβαν στην Τιθορέα μαζί με τον αδελφό μου και τον κουνιάδο του. Μετά από ανακρίσεις και βασανιστήρια στην Τιθορέα και Αμφίκλεια με μετέφεραν στην Ξηριώτισσα Λαμία (τόπο εκτελέσεως), όπου με γλίτωσε ο Τσαγκάρης (γιατρός απ' τη Λαμία, η γυναίκα του Γερμανίδα).

Με τον Δημήτριο Σταθοπούλο ήμασταν στο ίδιο κελί. Τον έφεραν με τον Δημήτριο Σκωλική μαζί. Τον Σκωλική τον γνώριζα, ήταν δάσκαλος μου. Τον Σταθοπούλο όχι. Μου είχε κάνει μεγάλη εντύπωση αυτός ο νέος για την άνεση με την οποία μιλούσε τα γερμανικά, αλλά και για το παρουσιαστικό του.

Για την ανάκριση πήραν πρώτο το Δ. Σκωλική. Μετά από μία ώρα περίπου, η ανάκριση του δασκάλου τελείωσε και τον πήγαν σε άλλο κελί. Η ανάκριση του Δημήτρη Σταθοπούλου κράτησε πολλή ώρα. Περιμέναμε δυο τρεις ώρες μέχρι που τον έφεραν, σέρνοντας τον και τον έριξαν μέσα στο κελί, σε κακά χάλια.

Ήταν πολύ χτυπημένος. Έβγαζε αίμα από τη μύτη του και το στόμα του. Τα μάτια του ήταν επίσης ματωμένα. Πρέπει να είχε πολλά κατάγματα. Δεν μπορούσαμε να του προσφέρουμε τίποτα γιατί πόναγε, όπου τον ακουμπούσαμε.

Η ΚΑΤΑΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 1)

προκειμένου να εκκαλύψει κάποιο επιφανειακό κοίτασμα βωξίτη στη θέση «Λινάρι», παραπλεύρως του υψώματος του «Αϊ Βασίλη» μέσα στη «Στενή», τίναξε κυριολεκτικά στον αέρα όλο το βουνό. Με αποτέλεσμα οι βράχοι να εκτοξευθούν μέχρι την αντίπερα όχθη του Κηφισού, που περνάει ο δρόμος Καστέλλια-Χάνι Ζαγκανά προς Οινόχωρι και Καλοσκοπή, να φτάσει μεγάλο μέρος του όγκου τους μέσα στο ποτάμι και το σπουδαιότερο να μεταβάλει το «Λινάρι» σε σάρα στους αιώνες των αιώνων.

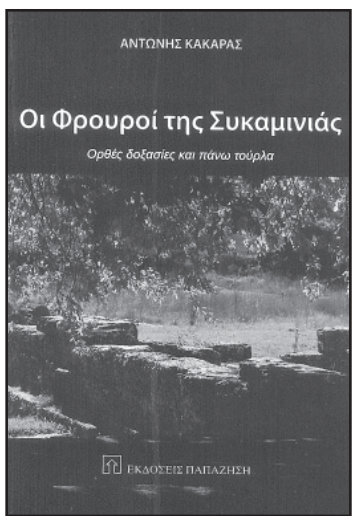
Τι φταίει ν' αντικρίζουμε εκεί που υπήρχε το ήρεμο και καυτό τοπίο εμείς και τα παιδιά μας, τα εγγόνια και τα δισέγγονά μας και όλοι οι επιγενόμενοι Καστελλιώτες, μια κατεβασιά δίκην μονίμου ποταμού από ξερές πέτρες με όλες τις άλλες απρόβλεπτες επιπτώσεις που μπορεί να συνεπάγεται αυτή η ανεπούλωτη καταστροφή; Ας μη μας πει η Εταιρεία, ότι θα φυτέψει ακακίες στη σάρα για να θεραπεύσει το κακό. Της λέμε χαιρετίσματα, ότι στη σάρα δε φυτρώει πια τίποτε στους αιώνες των αιώνων. Δεν λειτουργεί τίποτε - πού να απευθυνθούμε πλέον; Όλοι κωφεύουν. Πώς να απαιτήσουμε αποκατάσταση του περιβάλλοντος; Πώς να αμυνθούμε;

ΜΙΜΗΣ ΧΑΛΑΤΣΑΣ

ΑΝΤΩΝΗ ΚΑΚΑΡΑ, Οι Φρουροί της Συκαμινιάς

Εκδόσεις Παπαζήση, Αθήνα 2011

Στην έκδοση αυτή με τα διηγήματα ο συγγραφέας καταγράφει, μεταξύ των άλλων, χαρακτηρισές, γεγονότα, εικόνες που ο καθένας μας συναντά, ακούει, βλέπει, στο δρόμο, στην αγορά, παντού. Είναι τέτοια η

περιγραφή ώστε ο αναγνώστης νοιώθει πως στοιχεία των ηρώων είναι και δικά του, πως έχει και ο ίδιος μερίδιο στα δράματα, οργίζεται, ενθουσιάζεται, ικανοποιείται ενίοτε, συνεγείρονται τα συναισθήματά του.

Είναι συχνή η αναφορά στο αγαπημένο του θέμα, τη Γυναίκα, ενώ προβάλλεται με ευαισθησία και φανερό θαυμασμό ο κυρίαρχος ρόλος της στη διαμόρφωση αρχών, συνειδήσεων

και χαρακτήρων, η συμμετοχή της σε αγώνες.

Οι συγκρούσεις των ανθρώπων, η πολιτική, η καθημερινή ζωή έχουν τη θέση τους στο βιβλίο, όπως και η προβολή του καλού και του κακού, ο αγώνας για επιβίωση, η δικτατορία του '67, τα γεγονότα στο Πολυτεχνείο, η θρησκευτική, ο ρατσισμός, η πλουτοκρατία και οι συμπεριφορές της, η κρίση που μαστεύει από τους εργαζόμενους ικμάδα και ελπίδες. Αλλά και η ζωή στο χωριό με ηθογραφικές αναφορές και απολαυστικά στοιχεία, η επιμονή για το παλιό και άφθαρτο, όλα λίγο πολύ ξεκινώντας από πραγματικές ιστορίες και συμβάντα σήμερα, χθες και παλιότερα από τον πόλεμο και μετά.

Χαίρεσαι να διαβάζεις τα διηγήματα, παρασύρεσαι στη νοσταλγία σε συνάρτηση με την αγωνία για το αύριο... συγγνώμη ζητάει από τον ερχόμενο εγγονό, γιατί δε θα βρει τον κόσμο καλύτερο απ' ότι η γενιά του τον πρωτογνώρισε.

Ο Κακάρας με τους Φρουρούς που επιστρατεύει, θέλει να συμμετάσχει στην προστασία της Συκαμινιάς (της Σκαμινιάς, της σκιάς δηλαδή), ήτοι στο δικαίωμα στη ζωή και σ' ότι η φύση παρέχει για απολαβή απ' όλους μας χωρίς εξαίρεση.

ΚΩΣΤΑΣ ΣΤΟΦΟΡΟΣ

ΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ Α΄ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΕΜΟΥΝΔΟΣ του Βασιλείου γεννήθηκε το 1950 στον Πειραιά. Σπούδασε στην Πάντειο και έχει ζήσει στη Δανία, στη Γιουγκοσλαβία, στη Γερμανία, στην Κρήτη, στον Πειραιά. Έχει δύο παιδιά και δύο εγγόνια. Δεκάδες βιβλία του, για ενήλικες και παιδιά, κυκλοφορούν από γνωστούς εκδοτικούς οίκους (Ψυχογιός, Οδυσσέας, Κέδρος, Ελληνικά γράμματα). Έχει λάβει πλήθος βραβείων και διακρίσεων από λογοτεχνικούς Φορείς και Συλλόγους. Ασχολείται επίσης με τη φωτογραφία και έχει πραγματοποιήσει εκθέσεις.

Αποτέλεσε την 70η συμμετοχή στον πρώτο διαγωνισμό με το ψευδώνυμο Γιάννης Πολιτόπουλος. Τίτλος διηγήματος «Η Ιθάκη χωρίς τον Οδυσσέα», προφανής φόρος τιμής στο Στέλιο Ξεφλούδα. Ένα από τα διαμάντια που μας στάληκαν.

Με τη δημοσίευσή του κλείνει ο κύκλος της «Επιστροφής στο Χωριό». Τα «Κ.Ν.» το κράτησαν σκόπιμα για το τέλος ώστε να τονίσουν την απήχηση του διαγωνισμού και την ποιότητα των κειμένων. Και, πρωτίτως το «βεληνικές» των δημιουργών, το «κειτικό βάρος» των συγγραφέων και την «πάστα» των ανθρώπων που -χάρη στο διαγωνισμό- «κερδίσαμε».

Τους ευχαριστούμε από καρδιάς. Καλή ανάγνωση.

«Η ΙΘΑΚΗ ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ΟΔΥΣΣΕΑ» ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΡΕΜΟΥΝΔΟΥ

έγκριση ενός στεναστικού δανείου και σε τίποτα δεν ωφέλησαν οι παραμυθένιες περιπέτειες, οι σκληροί θάνατοι κι οι ένδοξες μάχες, στράφι όλα και μάταια, το βλέμμα του έρωτα, η σιωπή του κι όλες εκείνες οι φιλοδοξίες -τελικώς βλέπω ένα ανθρώπινα με κρυμμένες ώρες, μια συνωνυμία, κάποιοι Οδυσσέας Νηστικός ή Οδυσσέας Τρικυμίας.

Βγαίνοντας από την Τράπεζα, στηρίζομαι στο μπράτσο της Φιλίτσας και προσπερνάω από τα καταστήματα δίχως να κοιτάζω, με τον ίδιο τρόπο που προσπερνά τις γιορτές ή τις εκδηλώσεις του Πολιτιστικού Συλλόγου. Το Θιάκι, ο ρεαλισμός δεν με αγγίζει, υπάρχουν τόσοι και τόσοι που με ρεαλισμό ζούνε και με ρεαλισμό περιγράφουν τη ζωή, εγώ αδυνατώ, αφήνω τις ώρες μου να γεμίζουν μισοσκόταδο.

Δε σταματώ ποθενά ως το σπίτι, με μια ανάσα βγάζω την κατηφόρα της επιστροφής, εδώ και χρόνια ταξιδεύω σε ένα δρόμο δίχως στροφές και ελλιπή σηματοδότηση, ο φωτισμός αμυδρός, σχεδόν φοβισμένος κι αν τύχει κανείς και ψάξει στην ψυχή μου θα βρει όλες τις λέξεις μολυσμένες να ταξιδεύουν σαν ψάρια με κλεμμένες τις σιωπές. Συνήθεια θα μου πεις, δε θα διαφωνήσω, διότι συνήθεια είναι κι οι ζωές των άλλων, τα ημερομίσθια τους κι οι κουμπότρυπες, τα ψόφια τραγούδια τους και τα ωράρια τα ντυμένα αγοραπωλησίες, μια συνήθεια που τους κρατάει ζωντανούς να μυζοκλαίνε το νόθο χάραμα κι ούτε προκουμαία να κρατηθούνε, ούτε σταθμός τρένων να ανασάνουνε.

Εκείνη όμως τη μέρα βγαίνοντας από την πόρτα ασφαλείας της Τράπεζας, δεν ξέρω πώς μου ήρθε κι ήθελα να περάσω από την πλατεία, να συναντήσω τα παιδικά μας παιχνίδια, «Μας πήρατε, μας πήρατε ένα τσουβάλι ψείρες», ξαφνιάστηκε η Φιλίτσα, «Επιτέλους, να αλλάξουμε λίγο παραστάσεις» είπε κι αλλάξαμε δρόμο.

Με την άκρη του ματιού μου παρακολουθούσα την ιχνογραφία της καθημερινότητας, διόλου διασκεδαστική, ένας τυροπιτάς διαλαλούσε το εμπόρευμα του λέγοντας μόνο τα σύμφωνα «τρυπς», ο περιπερτάς μουλωχτός σαν παραγνωρισμένη αιτία, το παρελθόν ανακυκλώνονταν μέσα στα απωθημένα του πίνοντας αέρα κοπανιστό με καλαμάκι, στο βουλκανιζατέρ μούντζωναν το πρωτοσέλιδο μιας αθλητικής εφημερίδας, στο εμπορικό κέντρο οι δικηγόροι συναγωνίζονταν τους γιατρούς σε υπεροψία, μια αλλοδαπή με τη μυρωδιά χλωρίνης κατέβαινε τις σκάλες, τα δέντρα ψάχνανε το όνομα τους και τα κλιματιστικά

κρέμονταν πάνω από τα παράθυρα των σπιτιών σα δαμόκλειες σπάθες, Αγαρηγές. Ψιλικατζίδικα, κομμωτήρια, κρεοπωλεία, internet cafe, κοτόπουλα Ιωαννίνων και ξεψυχισμένα μάτια. «Είμαστε ισοβίτες των ονείρων μας», ήθελα να πω στη Φιλίτσα αλλά βαριόμουν τις αντιδράσεις της, «Θεία Πόπη» θα μου απαντούσε μασώντας την τσίχλα της, «Αρκετά πια με την αναμονή, την προσδοκία και την επιστροφή», νομίζει ότι δέκα χρόνια είναι πολύς καιρός, τίποτα δεν είναι δέκα χρόνια αν είναι να περιμένει κανείς την ομορφιά του κόσμου να πατήθει το κατώφλι του, τίποτα δεν είναι ούτε δέκα χρόνια, ούτε δέκα αιώνες, δεν είπα τίποτα λες κι ένας ελέφαντας πατούσε τη γλώσσα μου, στην ψυχή μου δεν φύτρωνε μήτε χειρονομία, μήτε βλέμμα.

Κι έτσι φτάσαμε στην πλατεία, ξαφνιάστηκα όταν είδα το ορειχάλκινο άγαλμα του Οδυσσέα δίπλα από ένα σιντριβάνι, «Πότε έγινε αυτό;» ρώτησα λαχανιασμένη, «Πάνε χρόνια» μου απάντησε η Φιλίτσα, η πλατεία είχε κόσμο, η νεολαία ανήμερη, οι μεγαλύτεροι πίνοντας καφέ στο καφενείο ο Πλάτανος, ονόματα του τηλεφωνικού καταλόγου, ένα αγόρι έκανε ποδήλατο.

«Πάμε στο σπίτι», είπα αυστηρά, αλλά δεν προλάβανε, γιατί έσπευσε να μας προλάβει ο Πρόεδρος, νόμιζε ότι είχα ρίξει νερό στο κρασί μου, του έχει γίνει έμμονη ιδέα να με στριμώξει σε κάποιο ιδρύμα ή κάποιο μουσειο, «Θα έχετε όλες σας τις ανέσεις κι ανθρώπους να κουβεντιάσετε», «Όχι, δεν το δίνω το σπίτι, ερείπιο ή όχι, εγώ δεν το δίνω, σ' αυτό το σπίτι μού είχε δώσει ραντεβού ο Οδυσσέας, εδω μου είπε να τον περιμένω», απάντησα σκυθρωπά και τον προσγειώσα στον δικό μου κόσμο.

«Μα ο Οδυσσέας έχει έρθει, πάνε χρόνια που έχει έρθει, τον βλέπεις, να εδω, στην πλατεία...» είπε η Φιλίτσα, έχει κι αυτή τους λόγους της που επιμένει, όλοι έχουν τους λόγους τους.

«Δεν είναι αυτός ο Οδυσσέας που περιμένω, δεν είναι αυτός» της είπα και γυρίσαμε στο σπίτι στα μουχλιασμένα δοκάρια, τα τρύπια βλέμματα, τα υγρά γράμματα και την αναμονή κοιτάζοντας από το παράθυρο την προδοσία να στήνει ξώβερρες παιδιδούντας τις αλλαγές του καιρού, την ανοησία των ανθρώπων.

Έκτοτε δεν ξαναπέρασα από την πλατεία δεν αντέχω στην ιδέα ότι κανείς δεν περιμένει ότι θα επιστρέψει, επιβιώνω σε μια γεωγραφία στραγγαλισμένη, εννοώ το σπίτι, τη σκάλα, το πάτωμα, το παράθυρο, το διάδρομο, το μπαλκόνι — σε μια πολυθρόνα

γερμένη... () Από μια πολυθρόνα κοιτάζω το δρόμο, τους επαγγελματίες με τα ιδρωμένα κλειδιά, το δάσκαλο ένα γεροντοπαλικάρο με ύποπτο βλέμμα και αμήχανο χαμόγελο, τη Μαργαρίτα Φυλλορόφη σύζυγος στρατηγού τρομάρα της, το Νεκτάριο Μπας έναν αλήτη των κάδων απορριμμάτων, τη Μαρία Μηδενάγα φεμινίστρια και χαρτόμουτρο από τα λίγα.

Ευτυχώς έχω τη Φιλίτσα και λέω μια κουβέντα, ανελλιπώς κάθε μέρα έρχεται και φέρνει φαγητό, συμμαζεύει το σπίτι, η Φιλίτσα είναι ότι μου έχει απομείνει, φυσικά δε μου διαφεύγει το γεγονός ότι αποσκοπεί στο σπίτι, γιατί πόσο θα ζήσω ακόμη, πόσο θα περιμένω; Οι τόποι όπως κι οι άνθρωποι πεθαίνουν δίχως την προσδοκία κι εμένα το μυαλό μου έχει γεμίσει νεκρές ρίζες, όσο κι αν ξεγελάω το χεϊμώνα, οι νεκρές ρίζες γίνονται περισσότερες.

Είπα προσδοκία και σκέφτηκα την προδοσία, ναι, ίσως ούτε δίχως την προδοσία μπορούν να επιβιώσουν οι τόποι κι οι άνθρωποι, τους κοιτάζω από το παράθυρο καθώς τεντώνουν τις ζωές τους για να ακουμπήσουν στο μαντρότοιχο του άλλου, ο τόπος αυτός είδε μεγάλη ανάπτυξη τα τελευταία χρόνια, όλο βάφουνε και βάζουνε ταμπέλες, αφήνοντας τη ζωή να ταξιδεύει στους καθρέφτες των ονείρων. Η Φιλίτσα λέει ότι η κλεισούρα θα μου πειράξει τα νεύρα, ύστερα σπυαίνει, κάτι θέλει να πει ακόμη, το μετανιώνει, δε θέλει να με συγχύσει, «Ο Οδυσσέας θα επιστρέψει» της απαντώ με πείσμα, είμαι σίγουρη ότι οι δεκαπεντασύλλαβοι θα ανθίσουν στον κάμπο κι όλο στέλνω υπομνήματα στους υπεύθυνους τονίζω ότι πρέπει να ανοίγουμε και να κλείνουμε τα παράθυρα, ώστε να μην μένουν έρημοι οι δρόμοι της επιστροφής, ότι πρέπει να ανάβουμε τη φωτιά στο τζάκι να φανεί ο καπνός στις στέγες, να λιγώσει η καρδιά του ξενιτεμένου. Αυτοί όμως έχουν άλλες έννοιες (,)

Από το παράθυρο της κουζίνας βλέπω ένα θαλασσίνο τοπίο, κάποιο ξεχασμένο κατάρτι, δυο τρεις γλάρους, μια σκελίδα σύννεφο, η θάλασσα σαν αγωγιάτης αβόγγυστα κουβαλάει το φως της μέρας στην ανηφόρα του ορίζοντα, μόνο και μόνο για να διατηρήσει το τοπικό χρώμα και να θαμπώσει τους τουρίστες κι εκείνοι βέβαια κατουρούν στα κρυφά κάνοντας το καθήκον τους απέναντι στις ξεπεσμένες ομορφίες κι είναι το μυαλό τους τρυπημένο από τους αχινούς και τις σελίδες των τουριστικών οδηγών. Το πρόσωπο μου γεμίζει σκιές από τις ομπρέλες των παραθεριστών, στο τέλος δεν αναγνωρίζω

τον εαυτό μου στο κρύσταλλο του καθρέφτη, λες κι όλα τα πρόσωπα στο βλέμμα μου βρήκαν να κολλήσουν τη γλίτσα της πικραμένης τους ζωής, ο Σακαφλιάς κι η Ωραία Ελένη, ο άτυχος Ελπίων κι ο τρομαγμένος Τηλέμαχος, οι νύχτες δίχως πυρετό και οι μνηστήρες της εξουσίας, σπάνια συναντά κανείς τέτοιο αλταριό με μεταξωτές γραβάτες και μασέλες δίχως τερηδόνα, πρόσωπα με τρύπια ονόματα και καταλήξεις σε όπουλος, σε ίδης, σε άκος, σε άκης.

«Καλέ κλείστε το παράθυρο, έχει υγρασία, δεν το νιώθετε!» είτε η Φιλίτσα ανήσυχη, ούτε κατάλαβα πότε μπήκε το φθινόπωρο, είχα αποξεχαστεί στη ρέμβη των ταξιδιών και τις αδέσποτες κουβέντες των παραθεριστών.

Κλείνω το παράθυρο, αλλά με εκνευρίζει το τζάμι ανάμεσα σε μένα και το χρόνο, δε μου επιτρέπει να ρίξω την πασιέντζα μου στο φεγγάρι, άσε που αθετεί τις υποσχέσεις και διαγράφει τις φράσεις από ένα χιλιοδιαβασμένο γράμμα, «Η ψυχή τρέφεται με το απατηλό, η μαγεία με τους καθρέφτες και οι πευκοβελόνες με το γιασεμί», ένα χιλοδιαβασμένο γράμμα αναπατητό, «Φυτέψαμε αλμύρα, θερσίσαμε αλμύρα. Τι άλλο περιμέναμε, δηλαδή; Αφού, ακόμη κι οι καταιγίδες, μάς γύρισαν την πλάτη και καταντήσαμε τοκογλύφοι των ανασταναγμών, φυσικά με το αζημίωτο».

Δε μπορώ να το πιστέψω πως τέλειωσε το καλοκαίρι, απότομα σαν τη σιωπή που πέφτει σε κάποια επίσκεψη απ' αυτές τις «άλλα λόγια να αγαπιόμαστε» και τα βλήματα ψάχνουν στα έπιπλα για τα δαχτυλικά αποτυπώματα της απουσίας (...) Βιαστικά αποστρέφω το βλέμμα μου από το δρόμο, αρπάζομαι από τον καθρέφτη, μέσα στα χρόνια είναι ετοιμόρροπος οι εικόνες, ξεκολλούνε κι άηχες σωριάζονται στο πάτωμα, για παράδειγμα μια γυναίκα ακαθόριστης ηλικίας, φοράει μια φτηνή ρόμπα, τα μαλλιά της είναι αχτένιστα κι άραγε είναι η Ναυσικά, η Καλυψώ ή μήπως η Μαρία η Πενταγιώτισσα! Η Ψωροκόσταινα ή η Μπέμπια Μπλανς, ίσως η Κλυταμνήστρα, δε μπορώ να ξεχωρίσω μέσα στα χρόνια τα χαρακτηριστικά, μια γυναίκα τέλος πάντων, με τα χείλη σφιγμένα, είναι ανήσυχα τα μάτια της καθώς αναζητά τον άντρα της όπως τον θυμόταν παλιά, συλλογισμένος να συμπληρώνει δύο στήλες ΠΡΟΠΟ μονολογώντας, «Θα γυρίσει ο τροχός» εννοώντας ότι θα ερχόταν μια στιγμή που θα ξημέρωνε Κυριακή και θα αντικρίζανε τον καιρό φρεσκοπλυμένο, όχι σπουδαία πράγματα, μια πλάκα πράσινο σαπούνι, ζεστό νερό στην κατσαρόλα και μια σκάφη- Δεν υπάρχει άντρας πια, μόνο γεράνια που πεθαίνουν στην αυλή και παραστρατημένοι μονόλογοι που παραπατούν στις ναρκοθετημένες σελίδες ενός ημερολογίου.

Μερικές φορές μεπρδύομαι κι αντί να κοιτάζω στον καθρέφτη σκοιντάφτω στο τηλέφωνο, παρόλο που δεν είναι απόγευμα Παρασκειυή την ώρα που μου τηλεφωνεί η Περσεφόνη Δημητριάδη να μου παραπνεθεί με τις ίδιες πάντα λέξεις, τους ίδιους αναστεναγμούς, έχω την εντύπωση ότι ακούω τη φωνή της, «Δε μπορώ να καταλάβω πώς καταρρέυσα και πώς έμειναν απροστάτευτες οι κοιλίες μας που ρέμβιζαν όλο δέος το μακρινό άστρο της δύσης (Συνέχεια στη σελίδα 7)

